

II. In Lebanon... Veritas

[*Ἰνστιτούτο Ἀμυντικῶν Ἀναλύσεων, Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς "Γεωστρατηγικὴ" 9 (5-8/2006)*]

Εἶναι γνωστὸν ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτον ὅτι οἱ «οἶνοι τῆς Κύπρου, τῆς Σχερῖας (Κέρκυρα) καὶ τῆς Βαβυλῶνος εἶναι δῶρα ἀντάξια βασιλέων». Εἶναι ἐπίσης γνωστὸν ὅτι εἰς τὴν εὐρύτεραν περιοχὴν τῆς «Βαβυλῶνος» καὶ ἰδιαίτερος τοῦ Λιβάνου παράγονται ἐξαιρέτοι οἶνοι, μεθυστικοὶ ὅπως ἐπίσης εἶναι γνωστὸν ὅτι «in vino veritas»!

Ὁ Λίβανος II θέλει μεγάλην προσοχὴν ἀπὸ τὴν ἑλλαδικὴ καὶ κυπριακὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ. Καὶ αὐτὸ διότι ἡ παροῦσα θερμὴ ρηῖξις μεταξὺ Ἰσραὴλ καὶ Λιβάνου ἐγκυμονεῖ ἐμφανεῖς κινδύνους ἀλυσιδωτῆς ἀναφλέξεως ὄλων τῶν ἐθνικο-κρατικῶν ἀλλὰ καὶ ἐθνοτικῶν δρώντων στὴν περιοχὴ. Ἡ μέθη ἢ προκαλουμένη ἀπὸ τὴν λιβανο-ἰσραηλινὴ αἱματοχυσία ἀποτελεῖ σοβαρότατον λόγον γιὰ τοῦτο καὶ δημιουργεῖ γύρω τῆς «λέσχη εὐωχοιμένων συμποσιαζομένων». Καὶ ἐξηγοῦμαι:

Ὁ πρῶτος «συμποσιαζόμενος» εἶναι ὁ ἀπόφοιτος τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου τῆς ἱερᾶς πόλεως τοῦ «Ρασσήντ Ἄλη», τῆς Νάγκαφ (Ἰράκ), ὁ «Σάϋεντ» Χάσαν ἀλ-Νασράλα, ἠγέτης, «Σείχ», τῆς Χεζιπαλά [τῆ ἐντολῇ τοῦ Μεγάλου Ἀγιατολά τῆς Τεχεράνης Ἀλῆ Χαμενεϊ, ἡ ὁποία τοῦ ἐδόθη στὶς 16 Φεβρουαρίου τοῦ 1992 στὴν Τεχεράνη] καὶ συριακῆς καταγωγῆς ἐκ πατρὸς, θεωρεῖ ὅτι ἦλθε ἡ ὥρα:

i) νὰ τελειῶνει τοὺς λογαριασμοὺς του μὲ τὴν δυτικόφιλη κυβέρνηση τοῦ Φουάντ Σινιόρα καὶ νὰ ἀναλάβει ἡ Χεζιπαλά τὴν διακυβέρνηση τῆς χώρας (κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Χαμάς),

ii) νὰ ἀπαλλάξει τὴν ὀργάνωσή του ἀπὸ τὶς ἀσκηθισόμενες πιέσεις τῆς διευρυμένης διεθνoῦς ἀνακριτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ο.Η.Ε τὴν ὁποία ἐζήτησε ὁ λιβάνιος Πρωθυπουργός (12/12/2005) διὰ νὰ ἐξετάσει τὶς πολιτικὲς δολοφονίες μετὰ τὴν ἀποτυχὴ ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ Ὑπουργοῦ Τηλεπικοινωνιῶν τοῦ Λιβάνου Μαρουάν Χαμάντη [ὅπως τῶν: Πρωθυπουργοῦ *Ραφῆκ Χαρίρη* (14/02/2005), τοῦ ἀντισύρου ἀριστεροῦ δημοσιογράφου *Σαμῆρ Κασῆρ* (2/06/2005), τοῦ πρῶην Γ.Γ. τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Λιβάνου *Ζῶρξ Χάουη* (21/06/2005) καὶ τοῦ δημοσιογράφου-χριστιανοῦ βουλευτοῦ *Γκομπρὰν Τουένη* (12/12/2005)] ἀλλὰ καὶ τὶς ἀπόπειρες δολοφονίας ἐναντίον τοῦ ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης τοῦ Λιβάνου *Ἐλιᾶς Μοῦρ* (12/07/2005) καὶ τοῦ ἀκρωτηριασθένος [χέρι καὶ πόδι] ἀπὸ βομβιστικὴ ἀπόπειρα ἀντισύρου δημοσιογράφου *Μέη Σιντιὰκ* (25/09/2005),

iii) να εκμεταλλευθεί την συσπείρωση του λιβανικού λαού έναντίον του έπιτιθεμένου Ισραήλ ώστε να θεωρηθεί ή Χεζμπαλά ως έθνική αντίσταση και όχι «μιλίτσια» και τελικώς να μη ύποσται τον άφοπλισμόν που άπητούσε άφ' ένδς ή Συνθήκη τής Ταέφ (23/10/1989) και άφ' έτέρου ή 1559 άπόφαισις του Σ.Α. του Ο.Η.Ε. (2/09/2004)

Ο δεύτερος τών «συμποσιαζομένων», ή Δαμασκόσ, εκτιμά ότι με τον τρόπον αυτόν γίνεται αναπόσπαστον μέρος μιās ισχυράς ισλαμικής συμμαχίας στην Μέση Άνατολή ή όποία περιλαμβάνει τδ Ιράν και τούς σηιτικούς πληθυσμικούς θύλακες τής περιοχής (Ιράν, Ιράκ, Συρία, Σ. Άραβία, Έμιράτα) άποφεύγοντας και ή ίδια την συνέχιση τών ανακρίσεων τής Διεθνούς Άνακριτικής Έπιτροπής «Ντέτλεφ Μέλις» για τίς προαναφερθείσεις δολοφονίες οί όποίες έγγίζουν άνωτάτους Σύρους άξιωματούχους και πλησιάζουν επικινδύνως τδ στενότατον περιβάλλον του Προέδρου Άσαντ.

Η προκλητική σειρά τών γεγονότων που ώδήγησαν στην κρίση τής 12ης Ιουλίου, έχει ως έξής:

i) Άμέσως μετά την λήψη (2/09/04) τής 1559 άποφάσεως του Σ.Α. του Ο.Η.Ε ή όποία προβλέπει την άπόσυρση τών συριακών στρατευμάτων και μυστικών ύπηρεσιών άπδ τον Λίβανο δολοφονείται με παγιδευμένο αυτοκίνητο ό Προθυπουργός του Λιβάνου Ραφήκ Χαρίρη (1/10/06) ό όποιος και είχε άποδεχθεί την άπόφαση. Μάλιστα ή ένέργεια έτελέσθη με 1000kg έκρηκτικών, γεγονός που δέν αφήνει περιθώρια να μη ύποψιασθεί κάποιος τδ μέγεθος και του... προμηθευτού.

ii) Στις 2 Ιουνίου 2005 δολοφονείται με παγιδευμένο αυτοκίνητο ό συνιδρυτής του Κόμματος τής Δημοκρατικής Άριστεράς, και δημοσιογράφος τής έφημερίδος τής Βηρυτού «Άλ-Ναχάρ», ό Σαμής Κασήρ. Έπανειλημμένως είχε λάβει θέσεις έναντίον τής Συρίας.

iii) Στις 21 Ιουνίου 2005 δολοφονείται με παγιδευμένο αυτοκίνητο ό πρόην Γ.Γ. του Κομμουνιστικού Κόμματος Λιβάνου (P.C.L.) Ζώρζ Χάουη. Ο αντικαταστάτης του Χάλεντ Χατάτα καταδεικνύει την Συριάν πίσω άπδ αυτήν την δολοφονία.

iv) Στις 12 Ιουλίου 2005 τραυματίζεται βαρεια με παγιδευμένο αυτοκίνητο ό Έπουργός Άμύνης Έλιās Μούρ.

v) Στις 30 Αυγούστου 2005, ό γερμανός Γενικός Εισαγγελεύς Ντέτλεφ Μέλις εκδίδει ένταλμα συλλήψεως για τέσσερις φιλο-σύρους στρατηγούς του Λιβανικού Στρατού, ως ύπόπτους για την όργάνωση τής δολοφονίας Χαρίρη.

vi) Στις 25 Σεπτεμβρίου 2005 με παγιδευμένο αυτοκίνητο, ακρωτηριάζεται βαρύτατα (χέρι και πόδι) ό δημοσιογράφος του Λιβανικού διαύλου L.B.C Μέη Σιντιάκ γνωστός για τίς άντι-συριακές του θέσεις.

vii) Στις 20 Οκτωβρίου 2005 ό Ντ. Μέλις καταθέτει τδ πόρισμά του στον Γ.Γ. του Ο.Η.Ε. Άνάν όπου εκτιμά ως σχεδόν βεβαία την ανάμιξη στη δολοφονία Χαρίρη τών Συριακών και Λιβανικών μυστικών ύπηρεσιών. Ο φιλοσύρος Πρόε-

δρος του Λιβάνου κ. Λαχούντ «διαψεύδει έντονώτατα» κάθε ανάμιξη τών ύπηρεσιών του κράτους στην δολοφονία Χαρίρη.

viii) Στις 11 Νοεμβρίου 2005 ο Σύρος Πρόεδρος Άσαντ, σε όμιλία του στο Πανεπιστήμιο της Δαμασκού, κατηγορεί την κυβέρνηση του Σινιόρα ως «δούλους του υιού Χαρίρη και τών Αμερικανών, οί οποίοι έπιβουλεύονται την Συρία» και δηλώνει ότι ή Συρία πλέον «εύρίσκεται σε έμπόλεμο κατάσταση»! Έπίσης δέν θεωρεί άμερόληπτη την στάση του Γερμανού Γ. Εισαγγελέως Μέλις και αναφέρει ότι: «Οί πιέσεις στις όποιες υποβάλλεται ή Συρία από την ανακριτική έπιτροπή του δέν έχουν ως αντίκειμένο την έξεύρεση της αλήθειας αλλά αυτοί [Οί Αμερικανοί] μάς έκδικούνται για την αντίθεσή μας στην κατοχή τους στο Ίράκ και την βοήθειά μας στην Παλαιστινιακή υπόθεση και στην λιβανική αντίσταση. Έχουμε δύο έπιλογές: την Αντίσταση ή τó Χάος». Ποιάν αντίσταση όμως; Ο Λίβανος είχε δημοκρατικά έκλεγμένη κυβέρνηση και όλες οί πλευρές μετέχουν στην κυβέρνηση με ύπουργούς του! Είναι φανερόν ότι έδω έννοει την Χεζμπολά ή όποία θέλει να χαρακτηρίζεται ως «αντίσταση» και όχι ως «ένοπλος πολιτοφυλακή» για να μη έξαναγκασθεί σε άφοπλισμό κατά τις άπαιτήσεις της Συμφωνίας της Τάεφ του 1989 και της άποφάσεως του ΟΗΕ 1559 του 2004. Όταν ο λόγος του Άσαντ εισάγεται πρós συζήτησιν στην λιβανική βουλή με πρωτοβουλία του πρωθυπουργού Φουάντ Σινιόρα, άποχωρούν άμέσως οί πέντε σηίτες Ύπουργοί με την αίτιολογία ότι «δέν είχε έγγραφει τó θέμα στην ήμερήσια διάταξη της Βουλής»! Λές και δέν υπάρχουν θέματα έκτος ήμερησίας διατάξεως, τών όποιών ή συζήτησις μάλιστα προτάσσεται, εις όλα τά κοινοβούλια του κόσμου!

Οί σηίτες Ύπουργοί άπουσίασαν από την Βουλή έπτá έβδομάδες και έπανήλθαν στις 3 Φεβρουαρίου 2006, όταν ο Σινιόρα ειπε ότι ή «Η Αντίστασις δέν ώνομάσθη ποτέ, ούτε και θα όνομασθει ποτέ παρά με τó όνομά της, δηλαδή έθνική αντίστασις». Αυτή ή μαγική φράσις επανέφερε τούς σηίτες Ύπουργούς στο Κοινοβούλιο διότι άφηγε να έννοηθεί ότι ή Χεζμπολά ήταν «έθνική αντίστασις» και ως τέτοια δέν είχε ύποχρέωση να άφοπλισθεί! Πώς λοιπόν να ήσυχάσει ή κυβέρνησις Όλμέρι; Και μάλιστα όταν δέν έσταμάτησαν οί βολές με "Κατιούσα" από τόν Ν. Λίβανο πρós τó Β. Ίσραήλ; Τελικώς φαίνεται ότι ή Δαμασκός «έπέλεξε τó χάος»!

ix) ένα άκριβώς μήνα μετά, στις 12 Δεκεμβρίου δολοφονείται με παγιδευμένο αυτοκίνητο ο Διευθυντής της έφημερίδος «άλ-Ναχάρ», ο άντι-σύρος δημοσιογράφος και χριστιανός βουλευτής Γκομπράν Τουενή, έφονεύθησαν μαζί του άκόμη τρία άτομα.

x) Την ιδίαν ήμέρα, όλίγες ώρες μετά την δολοφονία, στο ύπουργικό συμβούλιο ο Πρωθυπουργός Φουάντ Σινιόρα επικυρώνει άπόφαση να όργανωθεί Διεθνές Δικαστήριο για να δικάσει τούς συλληφθέντας ύπόπτους στρατηγούς για την δολοφονία Χαρίρη και να έπεκταθούν οί έρευνες, μέσω Διεθνούς Ανακριτικής Έπιτροπής, ύπό την αιγίδα του Ο.Η.Ε., και στις ύπόλοιπες προαναφερθείσες δολοφονίες. Οί πέντε σηίτες Ύπουργοί άντιδρούν άμέσως και δηλώνουν άποχώρηση από τά καθήκοντά τους στην Λιβανική κυβέρνηση. Γιατί;

Ἐπίσης, ἡ Δαμασκὸς κρίνει πὼς εἶναι εἰς θέσιν νὰ γίνῃ ἰσότιμος συνομιλητὴς τῶν Η.Π.Α. γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς Εἰρήνης στὴν περιοχὴ εἰσπράττουσα τὰ δέοντα ἀνταλλάγματα ἀναφορικῶς πρὸς τὴν παραμονὴ στὴν ἐξουσία τοῦ Μπααθικοῦ κομματικοῦ μηχανισμοῦ καὶ τοῦ Μπασσάρ ἄλ-Ἄσαντ. Ἡ ἀνάμιξις τῆς Δαμασκοῦ δὲν εἶναι ἀμφισβητήσιμος πλέον. Μόλις στὶς 18 Ἰουλίου 2006, στὴν Συνδιάσκεψη τῆς Ἀραβικῆς Λίγκας, ὁ Ἄσαντ ἀπεῖλησε ὅτι θὰ καταψηφίσει πρόταση γιὰ ἑκτακτὴ συνεδρίαση μὲ θέμα τὸν Λίβανο ἃν οἱ ἀραβικὲς κυβερνήσεις δὲν συμπαράταχθοῦν μὲ τὴν Χεζμπαλά καὶ τῆς Χαμάς. Ἡ Δαμασκὸς θεωρεῖ ὅτι ἡ σύμπλευσίς της μὲ τὸ Ἰράν καὶ τὴν Τουρκία τὴν βοηθεῖ νὰ ξεπεράσει τὸν κίνδυνο κουρδικῆς ἀποσχιστικῆς τάσεως στὰ ἐδάφη της. Ἐπίσης, τὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν προμήθεια ὄπλων ἀπὸ Συρία καὶ Ἰράν ποὺ ἔχει στὴν διάθεσή της ἢ διεθνῆς κοινότης βεβαιώνουν τοῦ λόγου τὸ ἀληθές¹. Συγκεκριμένως:

Στὰ μέσα τοῦ περασμένου θέρους, ὁ σείχης Νασράλα, ἐδήλωσε ὅτι ἡ Χεζμπαλά διαθέτει περισσότερες ἀπὸ 12.000 ρουκέττες, καθόλα ἔτοιμες κατὰ τοῦ Ἰσραήλ. Ἀφορμὴ τῆς δηλώσεως ἦσαν τὰ ὅσα ἐπηρεολούθησαν τῆς δολοφονίας τοῦ Ραφίκ Χαρίρη, καὶ τῆς ἀποχώρησεως τῆς Συριακῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως ἀπὸ τὸν Λίβανο.

Περίπου 7-8000 ἀπὸ τὶς ρουκέττες ἀνήκουν στὴν οἰκογένεια τῶν "Κατιούσα" τῶν 107 καὶ 122 χιλιοστῶν. Εἶναι παλαιᾶς τεχνολογίας, ἀνακριβεῖς καὶ κατάλληλες μόνον γιὰ νὰ κτυπήσουν στόχους περιοχῆς (δηλ. πόλεις, συγκεντρώσεις στρατευμάτων, κ.ο.κ.). Οἱ ρουκέττες τῶν 107mm εἶναι δύο τύπων, βαλλόμενες ἀπὸ σταθεροὺς καὶ κινητοὺς ἐκτοξευτὲς (τύπου HASEB, *ἰρανικῆς κατασκευῆς*), καὶ ὅλες μὲ βεληνεκὲς 5 μιλίων. Οἱ τῶν 122 ἔχουν βεληνεκὲς 20 μιλίων, καὶ ἐκρηκτικὴ κεφαλὴ 45 κιλῶν. Ὑπάρχουν 70 αὐτοκινούμενοι ἐκτοξευτὲς τύπου NOOR, HADID, καὶ AWASH.

Τὸ 2000, τῇ συγκαταθέσει τοῦ Μπασσάρ ἄλ-Ἄσαντ, ἀρχίζει ἡ διοχέτευσις ἀπὸ τὸ Ἰράν, *μέσω Συρίας*, νέας τεχνολογίας ρουκεττῶν, *ἰρανικῆς κατασκευῆς, μὲ Κινεζικὴ καὶ Βόρειο-κορεατικὴ τεχνολογία*. Τὸ 2000 δίδονται στὴν Χεζμπαλά οἱ FAJR 3, καὶ τὸ 2002 οἱ FAJR 5, τῶν ὁποίων ἡ παράδοσις ἐτελείωσε τὸν Ἰανουάριον τοῦ 2006. Οἱ ρουκέττες αὐτές, *μέσω τῆς Συρίας* ἢ διὰ θαλάσσης, ἔφθασαν στὸν Λίβανο καὶ τὴν Χεζμπαλά. Ἔχουν βεληνεκὲς μεταξὺ 40 καὶ 75 χιλιομέτρων, καὶ εἶναι αὐτὲς οἱ ρουκέτες ποὺ πλήττουν τώρα τὴ Χάϋφα. Οἱ κινητοὶ ἐκτοξευτὲς ρυμουλκοῦνται ἀπὸ ἰαπωνικῆς κατασκευῆς φορητά. Ἡ Συρία παρέδωκε τὸ 2001 καὶ σοβιετικοὺς αὐτοκινουμένους ἐκτοξευτὰς BM-27, οἱ ὅποιοι ἐκτοξεύουν ρουκέτες διαμετρήματος 220 χιλιοστῶν σὲ βεληνεκῆ ἕως 70 χιλιομέτρα, φέροντας ἐκρηκτικὴν κεφαλὴ 100 κιλῶν. Ὅλη αὕτῃ ἡ διακίνησις γινόταν ἐν γνώσει —ἢ τοῦλάχιστον «ἐσκεμμένη ἀγνοία»— τὸσον τῆς κυβερνήσεως τοῦ Λιβάνου, ὅσον καὶ τοῦ Ο.Η.Ε.

Στὶς 31 Ἰανουαρίου 2006, ἡ Λιβανικὴ κυβέρνησις γιὰ πρώτη φορὰ *παράδεχθη* ὅτι, *κατὰ παράβασιν τῆς ἀποφάσεως 1559 τοῦ Ο.Η.Ε. ποὺ ἐπιτάσσει τὸν ἀφοπλισμὸ τῶν διαφόρων παραστρατιωτικῶν ὀργανώσεων ἐκ μέρους τῆς*

1. Τὰ στοιχεῖα γιὰ τὸν ἐξοπλισμὸ τῆς Χεζμπαλά ἀποτελοῦν εὐγενικὴ συμβολὴ τοῦ δρος Φ. Ἀποστολοπούλου, π. Ἐρευνητοῦ Ι.Α.Α.

κυβερνήσεως τῆς χώρας, ἐπέτρεψε ἐπίσημως τὴν μεταφορὰ, ἀπὸ τὴν Συρία πρὸς τὴν Χεζμπολά, ὀπλισμοῦ (κονβοῦ φορητῶν). Στὶς 13 Φεβρουαρίου ἔγινε καὶ ἐπίσημος ἀναφορὰ τοῦ Ο.Η.Ε. γιὰ τὸ θέμα αὐτό. Ἡ ἔρευνα ἐκ μέρους τοῦ ὄργανισμοῦ (ἐπὶ κεφαλῆς ἐρευνητῆς Terie Larsen), ἀπεκάλυψε ὅτι ἡ Λιβανικὴ κυβέρνησις ἐπέτρεψε τὴν μεταφορὰ, διότι ἐθεωροῦσε τὴν ὀργάνωση τοῦ Νασράλα «ἀντιστασιακὴ δύναμη».

Μὲ βάση τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα καὶ τὴν μέχρι σήμερα βλητικὴ πρακτικὴ τῆς, ἐντὸς τοῦ βεληνεκοῦς τῶν ρουκετῶν τῆς εἶναι οἱ ἐξῆς πόλεις τοῦ Ἰσραήλ: Χάιφα (50 χιλ.), Ἄκκο (30 χιλ.), Ναχαρίγια (10 χιλ.), Σφάτ. Ἡ Χάιφα ἀποτελεῖ τὸν καλύτερο στόχο διότι: i) εἶναι ἡ βάση ἐλλμμενισμοῦ τοῦ στόλου τοῦ Ἰσραήλ, ii) εἶναι τὸ δεῦτερο μεγαλύτερο λιμάνι τῆς χώρας, iii) ἔχει πλειάδα χημικῶν βιομηχανιῶν (ἔμμεσο κτύπημα μαζικῆς καταστροφῆς), καὶ iv) ἐκεῖ εἶναι ἐγκατεστημένες ἀρκετὲς βιομηχανίες ὑψηλῆς τεχνολογίας, ζωτικὲς γιὰ τὴν ἄμυνα τοῦ Ἰσραήλ (ἡ μεγαλύτερη καὶ γνωστότερη εἶναι ἡ Ράφαελ). Οἱ περιοχὲς ἐντὸς βεληνεκοῦς ἔχουν συνολικὸ πληθυσμὸ περίπου 2 ἑκατ. πολιτῶν (ἐκ συνόλου 7.000.000 ὀλοκλήρου τοῦ Ἰσραήλ). Πρὸ ὀλίγων μηνῶν, ὁ δόκτωρ Ephraim Dvir, ὑπεύθυνος τῆς Γεωγραφικῆς Διευθύνσεως γιὰ τὶς Καταστραφεῖσες Περιοχῆς, ὑπεγράμμισε ὅτι ἐὰν ἡ περιοχὴ τῆς Χάιφα κτυπηθεῖ (κυρίως ὁ χημικὸς τομεύς), οἱ καταστροφῆς θὰ εἶναι μεγάλες.

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2005 ἡ *Shin Bet* συνέλαβε ἓνα μουσουλμᾶνο μὲ Δανικὸ διαβατήριον (Iyad ash-Shua, σχετιζόμενος μὲ τὴ Χεζμπολά), ὁ ὁποῖος ἐφωτογράφησε στρατιωτικὰς ἐγκαταστάσεις στὴν Χάιφα. Ἄλλοι πράκτορες συνελήφθησαν νὰ φωτογραφίζουν διυλιστήρια καὶ χημικὲς βιομηχανίες.

Οἱ ἐπιθέσεις τῶν ρουκετῶν εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἀσύμμετρος ἀπάντησις, διότι ἡ οἰκονομικὴ ζημία ποῦ προκαλοῦν στὸ Ἰσραήλ, εἶναι πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν ἀξία τῶν ὀπλων. Τὸ 1996 περίπου 500 "Κατιούσα" ποῦ ἐπληξάν στὸ Βόρειο Ἰσραήλ, προεκάλεσαν ζημίες 100 ἑκ. δολαρίων ΗΠΑ. Αὐτὴν τὴν στιγμήν τὰ συστήματα ποῦ τὸ Ἰσραήλ ἔχει ἀναπτύξει γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει αὐτὴν τὴν ἀπειλή (laser THEL καὶ MTHEL), δὲν εἶναι ἔτοιμα, καὶ θὰ εἶναι ἐπιχειρησιακῶς ἔτοιμα τὸ ἐνωρίτερον, κατὰ τὸ 2008.

Ἐπὶ πλέον, δὲν εἶναι βέβαιο ἐὰν —γιὰ τὶς ρουκέτες μεγάλου διαμετρήματος τῶν 220mm— εἶναι διαθέσιμες στὴ Χεζμπολά καὶ οἱ κεφαλὲς ποῦ ἀνέπτυξε ἡ Κίνα, καὶ ἔχει ἀγοράσει τὸ Ἰράν, οἱ ὁποῖες ὀδηγοῦνται στὸν στόχο κατὰ τὴν τελικὴ φάση τῆς τροχιᾶς τους μὲ καταδείκτη laser, ὁπότε καὶ ἡ ἀκρίβεια προσβολῆς εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη καὶ εἶναι δυνατὸν σὲ ἀπόσταση 60-70 km νὰ πληγεῖ στόχος (ἐφ' ὅσον ὑπάρχει χειριστὴς νὰ «καταδείξει» μὲ λέυξερ τὸ στόχο) διαμέτρου 30 μέτρων. Σὲ ἀνάλογη περίπτωσις οἱ δεξαμενὲς πετρελαίου καὶ χημικῶν εἶναι εὐκολότατοι στόχοι. Μὲ βάση τὰ ἔως τώρα τεκταινόμενα, δυὸ εἶναι οἱ ἐκδοχῆς. Ἡ δὲν ἔχουν τέτοιες κεφαλὲς ρουκετῶν, ἢ τὶς κρατοῦν γιὰ νὰ κλιμακώσουν τὰ χτυπήματα στὸν κατάλληλο —πολιτικῶς— χρόνον.

Ὁ τρίτος, εἶναι τὸ Ἰράν τὸ ὁποῖο θεωρεῖ ὅτι:

i) ἀπομειώνει τὶς πιέσεις τῆς λεγομένης «διεθνοῦς κοινότητος» τὶς ἀσκούμενες ἐναντίον τοῦ πυρηνικοῦ του προγράμματος,

ii) μετατρέπεται στον ισχυρότερο συνομιλητή των Η.Π.Α. στην περιοχή εναντι των γνωστών «πυρηνικών» και πολιτικών ανταλλαγμάτων και

iii) εξελίσσεται σε ήγέτιδα δύναμη του ισλαμικού κόσμου αλλά και -κυρίως- της περιοχής, συσφίγγοντας μάλιστα τις σχέσεις του με την Τουρκία, έπηρεάζοντας το έσωτερο του Ιράκ, στηρίζοντας την Συρία στην περιφερειακή της στρατηγική, έλπιζοντας στην «δημοκρατική» επαναπόκτηση του Λιβάνου από την τελευταία μέσω της Χεζμπολά, συμπλέοντας με την Άγκυρα και την Δαμασκό για την άπονεύρωση του κουρδικού και πιέζοντας στρατηγικώς, κατόπιν τούτων, το Τελ Άβιβ. Επίσης, δέν δυσραρεστείται καθ' όλου ή Τεχεράνη από την άνοδο των τιμών του πετρελαίου, ή όποία και τροφοδοτεί τὰ ταμεία της με δισεκατομμύρια δολλάρια χωρίς την παραμικράν αύξηση παραγωγής μαύρου χρυσού από μέρους της.

Η τετάρτη όμως είναι οι πετρομοναρχίες του Κόλπου, διότι:

i) θεωρούν ότι με την ισραηλινή επίθεση έξοντώνεται ό βασικός αντίπαλος των μοναρχιών τους στην περιοχή, τó σηπικó δηλαδή ζηλωτιστικό κίνημα, τó όποιον και άξιολογείται από αυτές ως ή «μακρά χείρ» της Τεχεράνης στα έσωτερικά των, έφ' όσον ή βασιική δημογραφική σύνθεσις των έργαζομένων στα πετρελαϊκά των κοιτάσματα είναι σηπικου θρησκευτικού χαρακτήρος,

ii) θεωρούν ότι ήλθε ή ώρα να άπαλλαγούν από τó μπααθικό καθεστώς της Συρίας και βεβαίως,

iii) αυξάνουν ραγδαίως τις ροές των πετροδολλαρίων προς τὰ ταμεία τους.

Η Ρωσία, διότι και αυτή άπολαμβάνει την ραγδαίαν αύξηση των συναλλαγματικών της άποθεμάτων και του Καθαρού Έθνικου Προϊόντος της άνευ ύπάρξεως της αναλόγου πραγματικής αύξήσεως της παραγωγής ή της διευρύνσεως του είς τó έξωτερικόν εύρισκομένου πελατολογίου της. Και με τόν τρόπον αυτόν ίκανοποιεί τους ύψηλους ρυθμούς αναπτύξεώς της οι όποιοι άνέρχονται στο 7% κατ'έτος.

Η Ευρωπαϊκή Ένωσις, ή όποία εκτιμά ότι «δαπάναις Ισραήλ» θα άπαλλαγεί άπαξ δια παντός από την άπειλή του ισλαμιστικού κινήματος και την έξαγωγή των τρομοκρατικών δραστηριοτήτων του στα έδάφη της, έπωφελουμένη παραλλήλως μιας τεραστίας, ύπό πλήρη άνοικοδόμηση, άγοράς.

*Οι Η.Π.Α, οι όποίες άξιολογούν την όλην ύπόθεση ως ιδιαίτερος θετική για την έξάπλωση της έπιρροής των στην Ευρύτεραν Μέσην Άνατολήν «δαπάναις Ισραήλ», με την έξαφάνιση των τελευταίων προπυργίων ισλαμιστικής αντιδράσεως και τρομοκρατίας και τόν πλήρη έλεγχο των πετρελαϊκών όδών και κοιτασμάτων στην περιοχή, αλλά και την άπομάκρυνση και των τελευταίων πιθανοτήτων ένεργειακών και τεχνολογικών συνεργασιών του Ιράν και της Συρίας με την Ρωσία και την Κίνα. Επίσης, θεωρούν ότι ή όλοκλήρωσις της γεωστρατηγικής αυτής άνακατατάξεως στην ευρύτερη Μ. Άνατολή, και μάλιστα κατά την ιστορική φάση της μεταλλάξεως των ένεργειακών μορφών και των άντιστοιχών τεχνολογιών τους, που διανύει τó διεθνές οικονομικό σύστημα, θα έπιτρέψει την διατήρηση της μονοπολικής δομής διεθνούς ισχύος για πολλές άκόμη δεκαετίες. Η άνάδειξις μάλιστα ισχυρών συμμάχων στην περιοχή με τις διαδικασίες του **nation building** άποτελεί μια σημαντική δυνατότητα, όχι καταναγκαστικώς, αλλά άκολουθουμένης πάντως της οιασδήποτε θε-*

τικῆς δυναμικῆς γιὰ τὶς γεωστρατηγικὲς βουλήσεις τῆς Οὐάσιγκτων. Ἰδιαιτέρως δὲ ἐὰν οἱ «κρατογενέσεις» αὐτὲς ἀποδειχθεῖ ὅτι θὰ λειτουργήσουν ἀποτρεπτικῶς, ὡς ἀντιπεριοπισμὸς δηλαδή, σὲ οἰαδήποτε θεριμὴ ρήξη μεταξὺ τοῦ διπόλου Ἰσραήλ-Η.Π.Α. καὶ τοῦ «ἄξονος» Χεζμπολά-Χαμάς-Συρίας-Ἰράν.*

Τὸ Ἰσραήλ, θεωρεῖ ὅτι «ἤγγικεν γὰρ ἡ ὥρα» ὅπου θὰ ὀλοκληρώσει τὶς ὅποιες ἐκκρεμότητές του μὲ τὸ ἰσλαμιστικὸν κίνημα ποὺ ἐμπλέκεται στὴν διένεξή του μὲ τὴν Παλαιστινιακὴ Ἀρχὴ καὶ βεβαίως τὴν Χαμάς, θὰ ἐξουδετερώσει τὸ σημαντικὸ ἰσλαμιστικὸ κίνημα καὶ τοὺς ὑποστηρικτές του στοχεύοντας πρωτίστως σὲ κάποια λάθος κίνηση τῆς Δαμασκοῦ ἢ ὅποια θὰ τὴν ἐμπλέξει ἀμέσως στὴν θεριμὴ ρήξη τῆς Χεζμπολά καὶ τῆς Χαμάς μὲ τὸ Ἰσραήλ, καὶ βεβαίως, σὲ περίπτωση ποὺ τὸ Ἰράν ἀκολουθήσει τὴν ὁδὸ τῆς Δαμασκοῦ τὸ Τέλ Ἀβιβ θὰ κατορθώσῃ νὰ ὑποστηριχθεῖ ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ δίπολον Ε.Ε.-Η.Π.Α., τὸ ὁποῖον θὰ στηρίζεται καὶ ἀπὸ τὸν ἄξονα Ἰορδανίας-Αἰγύπτου-Σ.Ἀραβίας καὶ Ἐμιράτων ὑπὸ τὸ ἰδεολογικὸν καὶ πολιτικὸν στίγμα τοῦ «ἀντιτρομοκρατικοῦ μετώπου». Τοιοῦτοτρόπως θὰ μειωθοῦν στὸ ἐλάχιστον δυνατὸν οἱ ἀντιδράσεις τῆς «διεθνούς», λεγομένης, «κοινότητος». Εἶναι εὐανάγνωστα τὰ μηνύματα τῶν δηλώσεων ποὺ ἀποστέλλονται ἀπὸ τὶς Βρυξέλες, τὸ Ριάντ, τὴν Ἰορδανία καὶ τὸ Κάιρον ὡς πρὸς αὐτό. Ἄλλωστε, οὐδεμία ἀπὸ τὶς ἀνωτέρω ἀραβικὲς χῶρες θὰ εἶχε στρατηγικὰ ὀφέλη ποὺ νὰ συμβάδιζαν μὲ αὐτὰ τῶν ὑφισταμένων κυβερνητικῶν ὄντοτήτων τῆς Δαμασκοῦ καὶ τῆς Τεχεράνης. Καμμία δὲ ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ ἤθελε νὰ προσφερθεῖ ὁ Λίβανος βορᾶ στὴν Χεζμπολά καὶ τοὺς συμμάχους της.

Ἡ Γαλλία, διότι μὲ τὴν πλήρη ἐξάλειψιν τῆς στρατιωτικῆς παρουσίας τῆς Χεζμπολά, θὰ δύναται πλέον νὰ καταστήσῃ σαφὲς τὸ γεωστρατηγικὸν τῆς βάρους ἐπὶ τοῦ Λιβάνου καὶ διὰ μέσῳ αὐτοῦ νὰ προβάλλῃ συνιστώσα ἰσχὺν στὴν Συρία καὶ στὸ γενικώτερον ἰσραηλο-ἀμερικανικὸ γεωστρατηγικὸ παίγνιο τῆς Μ. Ἀνατολῆς, μέσῳ τοῦ ἐλέγχου μέρους τῶν ἐνεργειακῶν ὁδῶν τῆς περιοχῆς. Ὑπῆρξε μάλιστα καὶ ἡ τελευταία «Ἐντολοδόχος Δύναμις» τοῦ Λιβάνου καὶ οὐδέποτε ἐλησμόνησε τὶς «λαμπρές» ἐκεῖνες περιόδους οἱ ὁποῖες ἀνεξωογονήθησαν ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων διὰ τῆς ἀναθέσεως εἰς τὸ Παρίσι τὴν εὐθύνη διὰ τὸν Νέο Λίβανο, μετὰ τὴν «Ἐπανάσταση τῶν Κέδρων» τὸ Φεβρουάριον τοῦ 2004.

Ἔνας, καὶ μόνον ἕνας, εἶναι ὁ δυσηρεστημένος καὶ εὐρισκόμενος εἰς ἰδιαιτέρως δεινὴν θέσιν: Ἡ Τουρκία. Ἡ πρώτη ἢ ὅποια θὰ πληγεῖ ἀπὸ ἕνα nation building θὰ εἶναι αὕτη. Καὶ ἂν δὲν συμμορφωθεῖ ἡ Ἄγκυρα πρὸς τὶς ἀμυντικὲς τῆς συμφωνίες μὲ τὸ Τέλ Ἀβιβ —ἐν περιπτώσει ἐπιθέσεως τῆς Συρίας κατὰ τοῦ Ἰσραήλ— δύσκολα θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποφύγει τὶς συνέπειές του. Διότι δὲν θὰ δυσανεστήσει θανάσιμως μόνον τὸ κράτος τοῦ Βασιλέως Δαυΐδ. Θὰ δυσανεστήσει σφόδρα καὶ διὰ δευτέραν φορὰν τὴν Οὐάσιγκτων. Δηλαδή θὰ δυσανεστήσει τοὺς στρατηγικούς της ἐταίρους τρεῖς! Καὶ ὅλοι γνωρίζομε παιδιόθεν ὅτι ἡ «τρίτη εἶναι καὶ φαρμακερὴ!»**

* Καὶ σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὑπονοῶ τὸ Κουρδιστάν. Καὶ σήμερα, φαίνεται πὼς ἡ πρόβλεψίς μου αὕτη ἐπαληθεύεται.

** Μᾶλλον ζοῦμε σήμερα (Ἰούλιος 2017) τὴν ἑναρξὴ ἐπαληθεύσεως αὐτῆς τῆς προβλέψεως.